

Letnik 19/2012

št.21

cena 0,01 €

21. julij

–

28. julij

2012

NA KRATKO O TABORU

Izмене tabora PD Žalec se je udeležilo 51 udeležencev (49 otrok in dva spremljevalca mlajših) iz Žalca, Petrovč in okolice, pa tudi iz malce bolj oddaljenih koncev Slovenije (Celje, Prebold, Gomilsko, Šempeter, Krško, Ljubljana...).

Vodstvo tabora je sestavljalo 6 vodnikov PZS, 2 pripravnika za vodnika PZS, kuharica s pomočnikom, dve učiteljici, pomočnik za delo z otroki in en ekonom/voznik. Dodatno so bili delno prisotni še štirje vodniki PZS, en pripravnik za vodnika PZS in dve zdravnici. Za prevoze v taboru smo imeli dva kombija.

Izvedli smo 11 planinskih izletov (Velika Planina 3x, Lepenatka 2x, Veliki Rogatec 2x, Ojstrica 2x, Robanov kot, Planina Korošica), kopali smo se v Kamniku, ogledali smo si jamo Tomažičeva zijalka, imeli smo športno/kulturno srečanje s taborniki z Reke. Udeleženci so pisali prispevke za glasilo »Rukzak«, ustvarjali različne izdelke iz naravnih materialov in se igrali igre z žogo in tudi tiste brez nje. Med tednom je potekalo tudi ocenjevanje šotorov. Ob večerih smo imeli taborni ogenj (ne tolikokrat kot planirano, saj je ponagajalo vreme) in dogodke ob njem.

Dež nam je med taborom včasih ponagajal (predvsem popoldan in zvečer), malce je premešal tudi vrstni red dejavnosti, vendar smo izvršili vse zastavljene cilje in naloge in tako uspešno zaključili tabor.

KAJ VSE SMO POČELI NA TABORU

sobota, 21. julij 2012:

Prevoz, nastanitev, seznanjanje z okolico, taborni ogenj

nedelja, 22. julij 2012:

1. in 2. skupina: tabor – Velika planina – tabor
 3. skupina: Zgornji Špeh – sedlo Kal – Lepenatka – in nazaj
 4. skupina: Marjanine njive – Domžalski dom na Veliki planini – in nazaj
- popoldan: pisanje, risanje in spretnostne dejavnosti; ostanek programa je motil dež

ponedeljek, 23. julij 2012:

Ogled jame Primožičeva zijalka; športne igre; risanje in spretnostne dejavnosti; taborni ogenj – spoznavni večer

torek, 24. julij 2012:

1. skupina: Luče – Zgornji Špeh – sedlo Kal – Lepenatka – sedlo Kal – zahodni greben – Veliki Rogatec – vzhodni greben - Luče
 2. skupina: Luče – Zgornji Špeh – vzhodni greben – Veliki Rogatec – in nazaj
 3. skupina: planina Podvežak – Kocbekov dom na Korošici – Prag – dolina Lučke Bele
 4. skupina: Zgornji Špeh – sedlo Kal – Lepenatka – in nazaj
- popoldan: pisanje, risanje in spretnostne dejavnosti; športne igre; zaradi dežja večer petja pesmi v jedilnici

sreda, 25. julij 2012:

Športne igre; pisanje, risanje in spretnostne dejavnosti; kulturno/športno srečanje s taborniki z Reke; taborni ogenj

četrtek, 26. julij 2012:

1. skupina: Robanov kot – Molička planina – Kocbekov dom na Korošici – Ojstrica – Kocbekov dom na Korošici – Prag – dolina Lučke Bele
 2. skupina: planina Podvežak – Kocbekov dom na Korošici – Ojstrica – Kocbekov dom na Korošici – Prag – dolina Lučke Bele
 3. skupina: tabor – Velika planina – tabor (razdeljeni v 3a in 3b skupino)
 4. skupina: Robanov kot (Roban – Robanova planina – in nazaj)
- popoldan: športne igre; pisanje, risanje in spretnostne dejavnosti; krst novih udeležencev v jedilnici (zaradi dežja)

petek, 27. julij 2012:

Kopanje na bazenu v Kamniku; piknik; športne igre; pisanje, risanje in spretnostne dejavnosti; taborni ogenj – zaključni večer

sobota, 28. julij 2012:

Pospravljanje, odhod, prevoz domov

POROČILA IZLETOV

NEDELJA, 22. julij 2012

tabor – Velika planina – tabor

Zgoraj omenjena skupina vodnikov smo s četico desetih otrok, starih od 9 do 16 let, in tremi odraslimi gosti pohoda vzeli pot pod noge pri cerkvi Sv. Antona. Ta se nahaja približno 2 kilometra stran od mesta tabora, a še vedno v dolini Podvolovljek v smeri proti Kamniku. Do izhodišča smo se pripeljali s kombijem in osebna avtomobiloma. Dokaj hladno vreme, oblačno nebo in sivina, ki je očem omejevala dober razgled, so v prvem delu pohoda vplivali na vzdušje v skupini, saj pretirane radosti ni bilo. Svoje je navrgla še pot po široki, a izjemno strmi in blatni vlaki, ki v prvem delu kar ni dovolila ujeti pravega ritma. Starejši smo začeli že kar nekoliko dvomiti o naših motivacijskih prijemih, ko nam je na pomoč prišla narava. Postalo je nekoliko svetleje, pa še zares morbidno stopicanje po vlaki je zamenjala hoja po še vedno strmi, a dosti bolj prijazni gozdni stezi. Gruča je oživela. Že v prvi uri hoje smo hitro pridobili na višini, prihod na planino Marjanine njive je pomenil tudi prvi nekoliko daljši (10 minutni) počitek.

Debatni krožek o vremenu, o prisotnih kravah, o pastirjih nekoč in danes, o ljubljanskih vikendaših in še zlasti pri najmlajših, ob oskrbi prvih žuljev, ki so se pojavili, tudi o tem, kdo je bil v njihovi dooolgi pohodniški karieri imetnik največjega in s tem jasno najbolj imenitnega žulja.

Malicali bomo v Jarškem domu na Mali planini, je padla odločitev. Do tja smo v zmernem tempu preko Gojske planine prišli po vse skupaj dveh urah hoje.

Lep razgled po pašnikih je popestril naše obedovanje, nenaden prihod mrzlega vetra pa nas je pregnal v koč. Pred pohodom smo glede na vreme vsi kar nekoliko dvomili o celotni izpeljavi ture, toda najbrž je tudi res prijetna okolica botrovala odločitvi, da nadaljujemo po osnovnem načrtu na Veliko planino. Dobre pol ure nam je vzela krožna pot (delno za dušo po brezpotju)

okoli kapele Marije Snežne in nazaj na Malo planino. Ponovno se je nebo začelo temniti. Hiteli smo po isti poti nazaj proti dolini. Boj s časom, boj s pretečim dežjem. Pri mlajših se je pojavila precejšnja utrujenost. Skupina je vseeno delovala zelo homogeno in volja nikomur ni opešala.

Prav tisti, ki so imeli največ kondicijskih težav, so se kakšen kilometer pred taborom, ko je začelo deževati, najbolj upirali, da bi izkoristili možnost prevoza, ki so nam jo ponudili iz tabora. Ampak se jih je dalo prepričati.

Naš izlet smo zaključili brez poškodb, brez težav in, čeprav smo v tabor prinesli dež, tudi z dobro voljo.

Zgornji Špeh – sedlo Kal – Lepenatka – in nazaj

Po zajtrku smo se z dvema kombijema odpeljali do našega izhodišča, kmetije Zgornji Špeh. Pot smo pričeli po gozdni cesti, ki nam ni predstavljala problemov. Kasneje se je nadaljevala po dobro uhojeni planinski poti in nas pripeljala do sedla Kal. Iz sedla smo se odpravili po travnati površini do našega cilja, Lepenatke. Na samem vrhu smo imeli kratek počitek, si ogledali okoliške hribe ter se odpravili nazaj do sedla in do bivaka na Kalu, kjer smo imeli malico ter počitek. Po malici smo se po isti poti odpravili proti Zg. Špehu, kjer so nas že čakali kombiji, da nas odpeljejo do tabora.

Na poti ni bilo nobenih težav, vsi udeleženci so bili zadovoljni.

Marjanine njive – Domžalski dom na Veliki planini – in nazaj

S kombijema smo se pripeljali do Marjaninih njiv in se po planinski poti odpravili proti Veliki planini. Mimo Jarškega doma na Mali planini smo prispeli do Domžalskega doma, kjer smo si naredili daljši počitek z malico. Zaradi malce hladnejšega vremena in vetra smo počivali v koči, kjer so nam tudi dovolili imeti malico (kar na žalost postaja izjema, kajti v kočah vedno manj dovoljujejo uporabljati s seboj prineseno hrano).

Po malici in počitku smo se počasi odpravili nazaj, tokrat ne na Marjanine njive, ampak na parkirišče pod Rakovim robom, kjer sta nas pobrala kombija in odpeljala nazaj v tabor.

Prvi izlet za najmlajše v taboru je bil uspešen, otroci so tudi spoznali način hoje, da so vmesni počitki, slačenje in pitje skupni in da ne more vsak tega delati po svoje.

TOREK, 24. julij 2012

Luče – Zgornji Špeh – sedlo Kal – Lepenatka – sedlo Kal – zahodni greben – Veliki Rogatec – vzhodni greben - Luče

Po pregledu opreme vseh udeležencev smo se s kombijem odpeljali do izhodišča v Luče. Pot nas je najprej vodila po glavni cesti in po nekaj sto metrih zavila na travnik in nas zapeljala po pobočju v gozd. Ves se je čas rahlo vzpenjala in nas preko Zgornjega Špeha pripeljala na sedlo Kal. S sedla, kjer so otroci pustili nahrbtnike, smo se najprej po travnatem grebenu povzpeli do vrha Lepenatke. Po sestopu z vrha smo na sedlu imeli krajši počitek in istočasno obnovili znanje o nameščanju in uporabi samovarovalne opreme (čelada, plezalni pas, samovarovalni komplet). Opremljeni z varovalno opremo smo se s sedla preko zahodnega grebena po deloma zelo strmi plezalni smeri z uporabo plezalnih spretnost, povzpeli na vrh Velikega Rogatca. Po krajšem počitku, malici in vpisu v vpisno knjigo smo se preko vzhodnega grebena vrnili do izhodišča v Luče.

Razen žuljev pri nekaterih otrocih je izlet potekal brez težav v prijetnem, delno oblačnem vremenu.

Luče – Zgornji Špeh – vzhodni greben – Veliki Rogatec – in nazaj

Po zajtrku smo se s kombijem odpeljali do Luč, kjer smo imeli za ogrevanje nekaj minut hoda po asfaltirani cesti, ki smo jo nad moderno urejeno turisitčno kmetijo zapustili in pot do Zgornjega Špeha nadaljevali večinoma po strmih kolovozih, ki so tu in tam prečkali makadamsko cesto. S krajšimi počitki nam je uspelo osvojiti Zgornji Špeh, tam pa smo presenečeno zagledali četrto skupino, ki so jo kombiji pripeljali ravno do tja. Rajši nismo razmišljali, kaj je fer in kaj nefer, ampak smo se odpravili naprej proti Velikemu Rogatcu. Strme poti se kar niso nehale, a na

koncu nam je le uspelo osvojiti vrh. Tam smo tudi pomalicali in ravno ob odhodu srečali prvo skupino, ki je prišla na vrh z druge strani.

Sestopali smo počasi, saj eden izmed udeležencev ni bil vajen strmega spusta. Tako nas je prva skupina dohitela in smo se v Luče vrnili skupaj, prav tako tudi v tabor na kosilo.

planina Podvežak – Kocbekov dom na Korošici – Prag – dolina Lučke Bele

Vožnja s kombijema iz tabora do izhodišča začetka ture nam je vzela kakšnih 30 minut.

V prvem delu vzpona smo počasi zagrizli v strmino. Dobro poznavanje poti, ki je bila pred nami, in starost otrok v skupini (7 do 10 let) sta narekovali brzdanje preveč zagnanih s strani vodnikov in pogoste krajše postanke. Prav zaradi strmega uvodnega vzpona se je namreč hitro razkrila precejšnja različnost fizične pripravljenosti pri udeležencih. Na pobočju pod Tolstim Vrhom smo si privoščili nekoliko daljši odmor. Dogovorili smo se, da se razdelimo v manjše skupinice. Najhitrejši so do Kocbekovega doma na Korošici tako prispeli v dveh urah in 45-ih minutah, zadnja skupina je potrebovala dobre tri ure.

Večjih težav ni bilo, oskrbeti je bilo potrebno le nekaj žuljev, malica v domu pa je tudi pregnala utrujenost.

Ker je bil pred nami še zajeten kos poti, delno tudi po neoznačenih stezah, smo po uri odmora, tokrat dogovorjeni, da se celotna skupina ves čas drži skupaj, krenili proti Pragu nad Korošico. Na Pragu, 1910 metrov nad morjem, smo se še zadnjič s pogledom poslovili od Kocbekovega doma in začeli dolgotrajen spust proti Podvolovjeku. Sprva je pot še bila označena, v nadaljevanju pa nam je za orientacijo služila struga Lučke Bele. Na dveh, treh tehnično zahtevnejših delih smo si nekoliko pomagali, sicer pa nevšečnosti ni bilo. Že v zaključnem delu spusta, ki se je močno zavlekel, so nam začeli groziti temni oblaki. Še pred nalivom smo uspeli priti do ceste in po dveh kilometrih hoje po makadamu do kombijev, ki sta nas rešila moče. Celotna tura se je glede na načrtovanje nekoliko zavlekla, saj smo v tabor prišli z dveurno zamudo. Vendar kosilo je še dišalo, pozitivnost pa smo iskali v dejstvu, da smo se pač imeli še dve uri dlje lepo.

Zgornji Špeh – sedlo Kal – Lepenatka – in nazaj

S kombijema in enim osebnim avtom smo se pripeljali malo pod domačijo Zgornji Špeh. Tukaj smo pričeli s počasno hojo, prilagojeno najmlajšim udeležencem. Prvi malo daljši postanek smo imeli pri cerkvi na Koglu, kjer smo se na hitro okrepčali in nadaljevali pot mimo Zgornjega Špeha po poti proti sedlu Kal. Med hojo smo imeli občasne postanke, opazovali mravljišča in obirali redke, a sladke gozdne jagode. Na sedlu Kal smo imeli daljši počitek z malico. Nato se je večji del udeležencev povzpел še na Lepenatko, nekaj najbolj utrujenih pa je počakalo kar na sedlu.

Povratak do Zgornjega Klinarja, kjer sta nas pobrala kombija, je potekal brez problema, vmes smo pri Zgornjem Špehu opravili še foto seanso. Vsi zadovoljni smo se vrnili v tabor.

ČETRTEK, 26. julij 2012

Robanov kot – Molička planina – Kocbekov dom na Korošici – Ojstrica – Kocbekov dom na Korošici – Prag – dolina Lučke Bele

Po zajtrku smo skupaj z otroki najprej pregledali, če imamo vso potrebno samovarovalno opremo (čelada, plezalni pas, samovarovalni komplet) in se nato s kombijem odpeljali v Robanov kot, kjer je bilo izhodišče tokratne ture. Pot smo nadaljevali po cesti, ki nas je kmalu pripeljala do križišča, kjer smo nadaljevali po desni zgornji cesti mimo turistične kmetije. Nekaj časa smo hodili še po cesti in skozi gozd prišli na Robanov travnik, kjer se nam je odprl lep razgled na okoliška ostenja. V nadaljevanju smo prečili pašno ograjo in kmalu zatem prišli na razgledno Robanovo planino. S planine smo sledili oznakam Korošica, Ojstrica ter po kratkem vzponu skozi gozd prišli do manjšega slapa pod pobočji Moličke peči in Velike Zelenice. Na tem mestu smo si nadeli samovarovalno opremo, natančno pregledali, če so jo otroci pravilno namestili, potem pa nadaljevali pot.

Zavili smo desno in se s pomočjo jeklenice in nekaj klinov začeli vzpenjati po precej strmih pobočjih. Pot nas je naprej preko strmejših vzponov s pomočjo jeklenice in klinov pripeljala na položnejša pobočja, poraščena z rušjem. Skozi rušje smo nato nadaljevali in prišli do razpotja, kjer smo nadaljevali v smeri Korošice. Po kratkem vzponu smo se priključili poti s Planine Podvežak in prišli na Sedelce. Ker je pričelo deževati, smo se najprej podali do kočice in se po malici ter krajšem počitku povzpeli na vrh Ojstrice. Sledil je še povratek čez Prag v dolino Lučke Bele.

Izlet je potekal v oblačnem vremenu s posameznimi kapljami dežja, ki pa ni v ničemer ogrozil osvojitve predvidenega cilja.

planina Podvežak – Kocbekov dom na Korošici – Ojstrica – Kocbekov dom na Korošici – Prag – dolina Lučke Bele

Ob 6. uri zjutraj smo se s pomanjšano drugo skupino (večinoma zaradi žuljev) odpeljali do planine Podvežak, ki je bila naša izhodiščna točka za Korošico. Pot do Korošice je potekala brez zapletov, saj tudi ni bila zahtevna, edino motnjo je povzročalo rahlo pršenje, ki nas je spremljalo del poti.

Ob prihodu v Kocbekov dom smo bili počaščeni s čajem na račun koč. Pojedli smo majhno malico in se glede na še zgodnjo uro odločili, da bomo osvojili tudi še Ojstrico, ki se je skrivala v megli nad koč. Tako smo se odpravili proti vrhu in ga tudi osvojili, a žal brez lepega razgleda, saj nam je oblačno vreme preprečevalo razgled. Zato smo se kaj hitro vrnili do Kocbekovega doma, pomalicali in nadaljevali pot proti dolini Lučke Bele. Po dolgotrajni in strmi poti navzdol nas je pri tovorni žičnici že čakal kombi, ki nam je prihranil nadaljnjih 45 minut hoje in nas odpeljal v tabor na kosilo. Na turi ni bilo posebnosti, razen tega, da se je naš junak, ki ga je strm sestop prejšnjo turo še oviral, navadil premagovati strm teren tudi navzdol. Tako smo bili hitrejši in učinkovitejši.

tabor – Velika planina – tabor (3/a skupina)

Na izlet smo se podali z dvema kombijema, ki sta nas odpeljala do Marjaninih njiv. Od tukaj smo nadaljevali našo pot peš. Med vzponom smo imeli več krajših postankov, da so udeleženci lahko kaj spili in si oddahnili. Ko smo prispeli na koč (Domžalski dom), smo imeli daljši postanek, namenjen malici. Pot nazaj v dolino je minila brez nevšečnosti. Na cilju sta nas čakala kombija in nas odpeljala nazaj v tabor.

tabor – Velika planina – tabor (3/b skupina)

Iz tabora smo se odpeljali s kombijema proti prelazu Črnivec. Pri Kranjskem Raku smo zavili proti Veliki planini. Na parkirišču smo izstopili, se pripravili in krenili na pot proti Veliki planini. Z zmernim tempom in počitki smo v slabi uri prišli do zajetja, ob katerem smo prvič malo dlje počivali. Na Jarškem domu na Mali planini, kjer smo srečali drugo skupino, smo naredili daljši počitek z malico. V dolino smo začeli sestopati s krajšim zamikom za predhodno skupino. Ko smo prispeli do Marjaninih njiv, smo zgrešili pot, saj je zelo slabo označena. Na srečo smo s pomočjo domačina uspešno izsledili pravo pot in se z vmesnimi postanki peš vrnili v planinski tabor.

Robanov kot (Roban – Robanova planina – in nazaj)

S kombiji smo se pripeljali do Robanove kmetije, kjer smo pričeli s potjo po Robanovem kotu proti Robanovi planini. Približno na polovici poti smo krajši čas počivali, potem pa lepo počasi korakali po poti, vmes naredili krajši vlak in pri prihodu na planino občudovali krave, konje in pujse, ki so se prosto pasli.

Na Robanovi planini smo naredili daljši postanek, imeli malico, otroci pa so poleg tega seveda še pregledali okolico.

Po počitku smo se počasi vrnili proti izhodišču. Za malce razburjenja je poskrbel razposajeni mladi konjiček, ki je dirjal po travniku in se zaganjal proti skupini. Vendar smo brez problemov prispeli do Robanove domačije in parkirišča, kjer sta nas že čakala kombija in nas odpeljala nazaj v tabor.

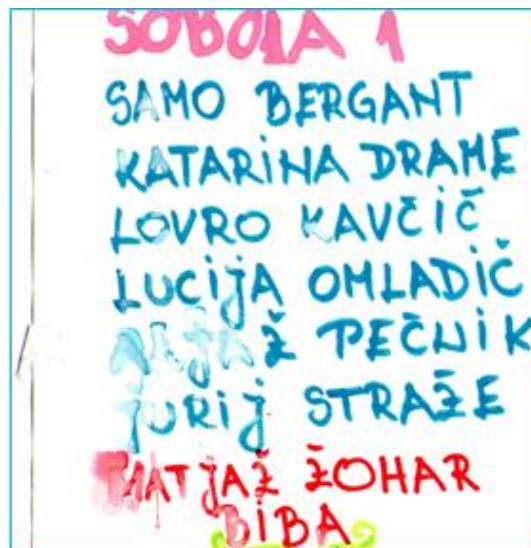

EJ, A SE ZMENMA, DA BOŠ TI POMIVAL NAMESTO MENE ...

Ja, takole običajno zvenijo začetki, ko se prične dežurstvo – padejo različne stave, obljube, blagovne menjave, pa še kakšna iznajdljiva pogrutavščina bi se našla. A kaj, ko vse to ne pomaga, saj v taboru ni zaželen nesnaga!

Tako smo v soboto že pridno »zafilali« oglasno desko, kamor smo izobesili dežurstvo. Vsak mladi planinec se je znašel na tej V.I.P listi, ob njem pa še vodnik/vodnica. Lara in Katarina sta se pri izdelavi resnično potrudili, in poskrbeli za estetko preobrazbo, ki je očitno delovala, saj so pogledi nenehno švigali tja ☺.

Kakšne pa so pravzaprav naloge dežurnega? Zjutraj je potrebno zbuditi ves tabor. Metode bujenja niso določene, tako, da si lahko vsak da duška, bodisi s kitaro, zvoncem, glasom na maksimalno jakost, praktične pa so tudi kuhalnice in veliki lonci, ki se jih da »nafehtati« pri naši kuharici. Nato sledi zajtrk, kjer je potrebna pomoč pri deljenju hrane in pribora, kasneje pa letega tudi očistiti. Podobna zgodba se odvija še pri kosilu in večerji, počistiti pa je potrebno tudi jedilnico, pobrati papirčke in odnesti vse smeti.

Sklep vsega je ta, da mladi planinec in planinka VSE ZNA!

TOREK	SREDA
TAJA ČERČNIK	JAKOB AŠENBERGER
LUKA HERMAN	ALEN LUSKAR
SIMON HERMAN	PIA PLANINŠEK
ŽIVA GRAMBERGER	MATIJA STRAŽE
KOSTA KUZHANOVIĆ	VID SUHADOLNIK
LAN PODPEČAN	TJASA ŽOHAR
ZALA VOZELJ	DOMEN MEŽA
VERA KOBAL-KOMPERŠEK	
KATJA FAJČ	

ČETRTEK

JAKOB FHS
 KATARINA REHAR
 DOMEN ŠIP
 MATIC ŠIP
 JON ŽNIDARČIČ
 PETRA ŽOHAR

ANA RIJAVEC

PETEK

LUKA ČEH B.
 NEJC ČERČNIK
 BRINA KODRJO
 URŠKA MATKO
 VID VOZELJ
 MATEVŽ ŽOLNIR

KARMEN ZUPANC

MIHA CIGLAR
 NUŠA DROBNĚ
 ŽIGA KREŽA
 TIANA LEŠNIK
 JAKOP MIGLIČ
 TAN PLANINŠEK
 SLAVKO VRHOVNIK
GREGOR TURNŠEK

SOBOTA 2

Karmen Zupanc

KJE NAJ SPIM, DA SE V TABORU NE IZGUBIM ?

Na sobotno dopoldne z busom peljali smo se
in v Podvolovljeku nastanili se.
Tam sedem dni smo preživeli
in res lušno se imeli.

Desno kuhinja je stala,
ki vedno po dobri hrani je dišala.
Stranišča levo so bila,
tam se le nekaj osnovnih stvari opraviti da ☺.

A naš prvi problem je ta – kje, za vraga, tu
spati se da?
Šotori štirje so bili,
le kam naj se sedaj namestim?

Prvi napako je imel, ker dve dekleti notri je
vzel.

V drugem glasno je bilo, ko **planinske vile**
začele čarati so.
Številka tri običajno ne povzroča skrbi.
A če notri **11 fantov. com** spi,
potem veš, da nič dobrega se ne godi.

Najstarejši v četrti šotor so odšli,
tam dogajale so se čudne stvari.
En mišon in ostale miške,
varovali so svoje »hiške«.
Tja si lahko šel,
če kakšno sladko zalogo si imel.

To res velik je problem,
saj po taboru zvečer poditi se ne smem.
No, sedaj končno vem, kam naj grem ...
vendar pa vam ne povem.

Karmen Zupanc

MI GREMO PA V HRIBE

Mi gremo pa v hribe,
hoditi se učit,
da bomo šle na Triglav
al pa na Vršič.

Mi gremo pa v hribe
doma bomo pustil,
cukre, mobi,
sam še bunde bomo gor rabil.

V šotoru 2 so prebivale naslednje Planinske vile:

Taja ČERČNIK,
Nuša DROBNE,
Hana GALIĆ,
Hana GRUM,
Suzana LESJAK – GLAVAČ,
Brina KODRUN,
Živa KRAMBERGER,
Tiana LEŠNIK,
Pia PLANINŠEK,
Katarina Klara REHAR,
Maša TRATNIK,
Zala VOZELJ,
Ela ŽNIDARŠIČ

MIŠJA BANDA

Me smo male, male miške,
vsaka kuka iz svoje hiške.

Mi smo banda z VIP šotora,
punčk vreščecih nočna mora.
Vsi nam zavidajo na skrivaj,
saj naš brlog je pravi raj.

Jemo kislo, sladko, grenko,
čevlje, sladoleđ, pečenko.
Tu pa tam zasliši se mišja psovka:
»Alo, pazi, tam je mišelovka!«
Ej, bejbimiš, ne paničari,
da se stvar še ne pokvari.

Nanjo ulovili bomo veverico
in naredili si veselico.

Malo sira, paprik in salam,
vsak ve, da je miš gurman.

Čak-čak, vsakdo ve, miški srček bije.
Kam torej spravi, kar popije?

Zato dragi naši, zadnje čase
se prava mišja banda pred vašimi šotori
pase.

Če kdo kakšne miši se pritakne,
mišjo mrzlico v trenutku stakne!
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ...
... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Mišjo bando so sestavljali:

Žiga KREČA,
Katarina DRAME,
Lara SAFRAN,
Lucija OMLADIČ,
Urška MATKO
Petra ŽOHAR
Tjaša ŽOHAR

TABOR

Ob prihodu v tabor so nas pristrčno pozdravili mladi planinci iz Gornje Radgone, ki so se po enem tednu poslavljali od Podvolovljeka. Zaželeli so nam zanimive in vesele dogodivščine ter lepo vreme. Po njihovem odhodu so nas vodniki razporedili v šotore. Dobila sem prostor v manjšem šotoru s samo dvema sostanovalkama. Po vselitvi smo imeli prosti čas in kosilo. Popoldan smo preživeli ob družabnih igrah v jedilnici, saj je začelo deževati. Zaradi slabega vremena tudi ognja zvečer žal ni bilo.

Naslednji dan smo se odpravili na Veliko planino. Pot je bila kar strma, večji del smo hodili po gozdu. Na vrhu smo videli značilne pastirske kočice in veliko veliko krav na pašnikih.

Ob vrnitvi v tabor nas je čakalo kosilo, nato smo imeli prosti čas za najrazličnejše dejavnosti do tabornega ognja.

V ponedeljek smo si šli v spremstvu izkušenega jamarja ogledat bližnjo jamo. Dobili smo lučke, s katerimi smo videli živalske kosti. Ker je bila jama zelo nizka, smo se morali plaziti tudi po kolenih in rokah. Ko sem prišla v tabor, sem se morala preobleči, saj sem bila zelo umazana.

Zvečer smo ob tabornem ognju prepevali vesele pesmice.

Naslednji dan smo imeli pohod na Korošico, ki je trajal 7 ur. Začeli smo s klancem in z njim tudi končali. Nadejati smo si morali pripomočke za plezanje, saj je bila pot zelo strma. Ko smo prišli v tabor, je bilo najprej kosilo, nato prosti čas in zvečer taborni ogenj.

V sredo so nas obiskali taborniki iz Hrvaške, ki so taborili nekaj kilometrov nižje. Najprej smo jih pozdravili, jim zapeli nekaj pesmic in jim pokazali planinsko poroko, ki jim je bila zelo všeč. Tudi oni so nam zapeli nekaj svojih taborniških napevov. Zatem smo imeli športne igre, ki so se končale z bolnikom v bolnišnici. Svit si je namreč med tekmo poškodoval nos. Nato smo se poslovili od novih znancev z Reke in se pripravili na taborni ogenj.

Naslednji dan smo odšli na pohod na Ojstrico, ki je trajal 9 ur. Začeli smo v Robanovem kotu in se povzpeli navzgor na Ojstrico. Pot je bila zelo strma, zato smo uporabljali vrvi. Pred dežjem smo se zatekli v kočico, kjer smo malo popili in pojedli. Vodnik Janez nas je nagradil s palačinkami, ker smo bili tako dobri. A treba se je bilo povzpeti še do vrha, od koder pa žal ni bilo razgleda, ker je bila megla. Tam so me tudi krstili, nato pa nazaj v dolino. Ko smo prišli v tabor, smo zamudili kosilo, a so nam ga na srečo prihranili. Pošteno smo bili lačni!

Dan se je še naprej zanimivo nadaljeval. Z Lepenatke se je spustil z jadrlnim padalom Vlado in pristal na travniku ob taboru. Kako smo ga pozdravljali! Pa še ni bilo konec razburljivih trenutkov. Nepričakovano smo dobili nenavaden obisk. Med šotore je zašel bik s pašnika na oni strani potoka! Kar nekaj časa je trajalo, da smo ga napodili stran od šotorov!

Zvečer so vodniki krstili planince, ki so bili prvič v taboru. Krst ni bil običajen, saj so starejši planinci zastavili mlajšim naloge, ki so jih morali opraviti.

V petek smo se šli kopat v Kamnik. V avtobusu mi je bilo malo slabo, a sem zdržala. Malo smo se »tunkali«, plavalni in uživali v sončnem dnevu, ki jih ta teden v taboru ni bilo veliko.

Za kosilo smo imeli pice. Zvečer smo se vrnil v tabor, kjer smo se igrali razne igre do tabornega ognja. To je bil zadnji večer v taboru in z njim slovo.

A nisem bila žalostna, saj vem, da bo prihodnje leto nov tabor in z njim tudi vzpon na Triglav.

Urška Matko

NAŠ PRVI IZLET ... LEPENATKA

Naš prvi izlet se je pričel z bujenjem ob 7. uri. Po obilnem zajtrku smo se planinci 3. skupine odpravili na pot in zapustili tabor ob 8.20. Šofer Marko nas je s kombijem popeljal do kmetije Špeh, od tam pa smo odšli peš proti našemu cilju, Lepenatki.

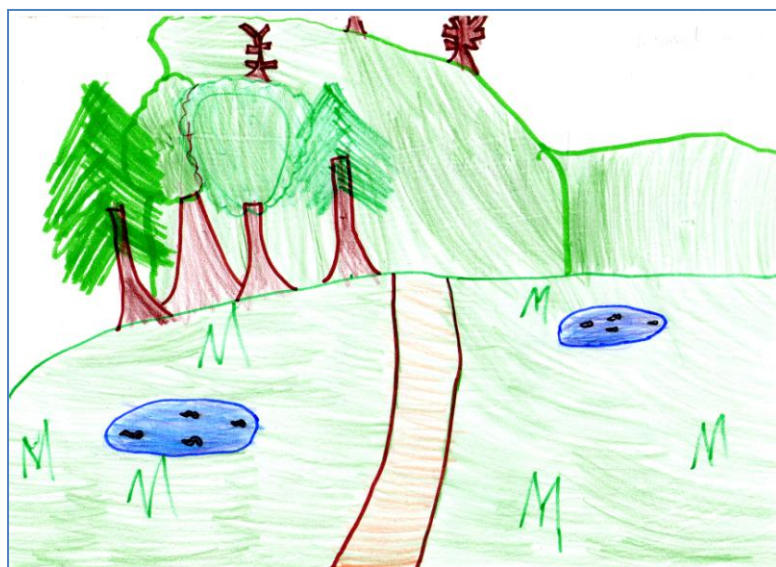
Po zelo zanimivi poti smo se na vrhu spočili in pojedli malico. Ker je pričelo deževati, smo do konca pomalicali v bivaku, nato pa se po počitku odpravili nazaj do kombija. Ta pa ta tako vemo, kam nas vsakič odpelje – nazaj v tabor in na odlično kosilo.

Zapisal: Jon ŽNIDARŠIČ

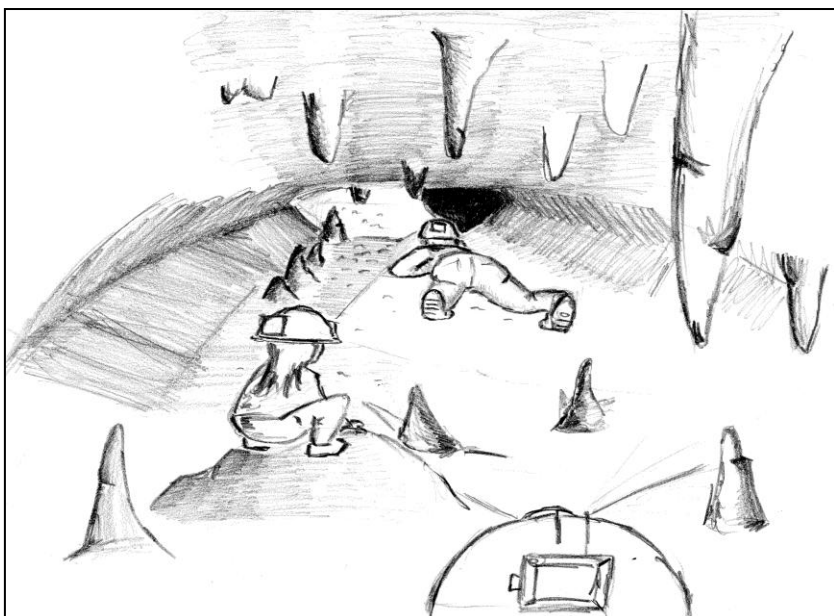
Avtorica risbe: Zala VOZELJ, 8 let

Avtorica risbe.
Tiana LEŠNIK, 7 let

ODHOD V JAMO

Tretji dan našega bivanja v taboru smo popestrili z izletom v jamo. Dobili smo jasna navodila, oblekli smo si najbolj umazana oblačila in se v skupinah po pet odpravili v verjetno najmanjšo jamo, v kateri smo kdaj bili. Po nekaj minutah hoje do jame smo prečkali potok in se povzpeli po gozdu do luknje, v katero verjetno večina ni verjela, da je možno zlesti. Pred vhomom v jamo smo si nadeli zaščitne čelade, prižgali luči in dobili navodila, kako zlesti v jamo ter se v njej premikati.

V jami je bilo zelo temno in ozko, na poti do cilja smo morali paziti, da se ne bi udarili ali raztrgali na kakšnem kapniku, videli pa smo tudi veliko okostij živali, ki so nesrečno končale v jami. Kar nekaj časa smo se morali prebijati skozi temačno jamo po vseh štirih, nekateri smo pred ciljem žal obupali in se odpravili nazaj proti svetlobi. Izkušnja je bila za vse nepozabna in zelooooo umazana.

Naslov risbe : Ogled jame – po vseh štirih
Avtor: Žiga KREČA, 15 let

Priprave na odhod v jamo...
ustrezna obutev, čelada in lučka so
zaželeni

Foto: Lara SAFRAN

OGENJ DO JUTRA IN ŠE DLJE

Naslov risbe: Ob tabornem ognju
Avtorica: Zala VOZELJ

Vsak večer smo se zbrali ob tabornem ognju, kjer smo se zabavali in družili še zadnje trenutke pred spanjem.

Prepevali smo legendarne slovenske pesmi, razglasili najbolj pospravljen šotor preteklega dne, povzeli dogajanje in se družili do poznih ur. Zadnji večer je bilo podeljenih kar nekaj nagrad na različnih področjih, planinci iz šotora Mišja banda pa smo si priborili stražo ognja, ki ja za dva člana trajala do jutra. Dve članici šotora sta omagali na sredini noči, prav tako kot večina vodnikov. Tisti najbolj vztrajni smo pričakali prve žarke sončka kar ob tabornem ognju, ki je gorel vse do osmih zjutraj, ko je bilo uradno bujenje. Kljub utrujenosti po neprespani noči je bila izkušnja resnično nepozabna!

Foto: Lara SAFRAN

POHOD NA OJSTRICO

Zadnji pohod letošnjega tabora je bil hkrati tudi najbolj naporen in razburljiv. V četrtek smo se namreč najbolj drzno odpravili na Ojstrico, goro visoko okoli 2300 metrov. Kot posledica žuljev s prejšnjih dveh pohodov se je ture udeležilo le šest mladih planincev iz prve pohodniške skupine. Dan je bil naporen že od samega začetka, saj smo pohodniki vstali že ob 5.00 zjutraj. Po zajtrku smo se s kombijem odpeljali do Robanovega kota, od koder smo se peš odpravili proti Ojstrici.

Pot je bila zelo zahtevna, zato je vsak od nas nosil čelado in samovarovalni komplet. Vodniki so nas naučili, kako se ga uporablja in nam na poti pomagali preplezati zahtevnejše odseke. Vsi smo že bili z mislimi na Ojstrico, ko so se nad nami nenadoma pojavili oblaki in nas opozarjali na morebitno gorsko nevihto. Pred njimi smo se zatekli v kočo na Korošici, kjer so nas prijazni gostitelji toplo sprejeli s čajem na račun hiše. Razveselil nas je tudi vodnik Janez, ki je »častil« palačinke za vse. V tem času so se oblaki razkadili in odpravili smo se na vrh Ojstrice. Po krušljivih skalah smo hodili približno eno uro, ko se je v megli pred nami končno prikazal cilj. Na vrhu sta nas pričakala strašanski mraz in veter, ki pa nista zamotila naših vodnikov – spomnili so se namreč, da je Domen prvič nad 2000 metri in ga za njegov dosežek pošteno s prusikom po riti.

Pred mrazom in meglo smo nato pobegnili nazaj v dolino in se v zmernem tempu odpravili proti taboru. Pot se je zelo vlekla, zato smo okoli štirih popoldne, ko smo prispeli do ceste, poklicali kombi, ki nas je odpeljal do tabora. Z razbolelimi nogami smo se s težavo odvlekli do jedilnice, kjer smo imeli pozno, a zasluženo kosilo.

Kljub temu, da sem sama že priplezala na gore, ki so višje od Ojstrice, se mi je zdel pohod eden najzahtevnejših. Razbolelih nog pa mi žal, celo ponosna sem, da sem bila ena iz šesterece, ki se ima nad njimi vso pravico pritoževati. 😊

Katarina D.

VZPON NA VELIKO PLANINO

V nedeljo je za vse napočil dan, ko smo se prvič odpravili na izlet v hribe. Planinci iz prve, druge in četrte skupine smo se povzpeli na Veliko planino. Do vrha je vsaka skupina odšla po svoji poti. Kot se spodobi, je prva ubrala najbolj zahtevno pot, ki je bila res neusmiljena, a zelo lepa. Po dobrih dveh urah hoje ob spremenljivem vremenu smo prispeli na pašnike, od koder smo že lahko videli naš cilj, ki pa je bil še kar nekaj korakov oddaljen. Ob prihodu na vrh smo pojedli malico, ki so nam jo dali v taboru. Kar nekaj časa smo bili na vrhu in opazovali hribe in doline pod nami, ko je v kočo prispela naša najmlajša skupina. Skupaj smo se za kratek čas pogreli in nadaljevali pot, zopet vsak po svoje v dolino.

POROKA PO PLANINSKO

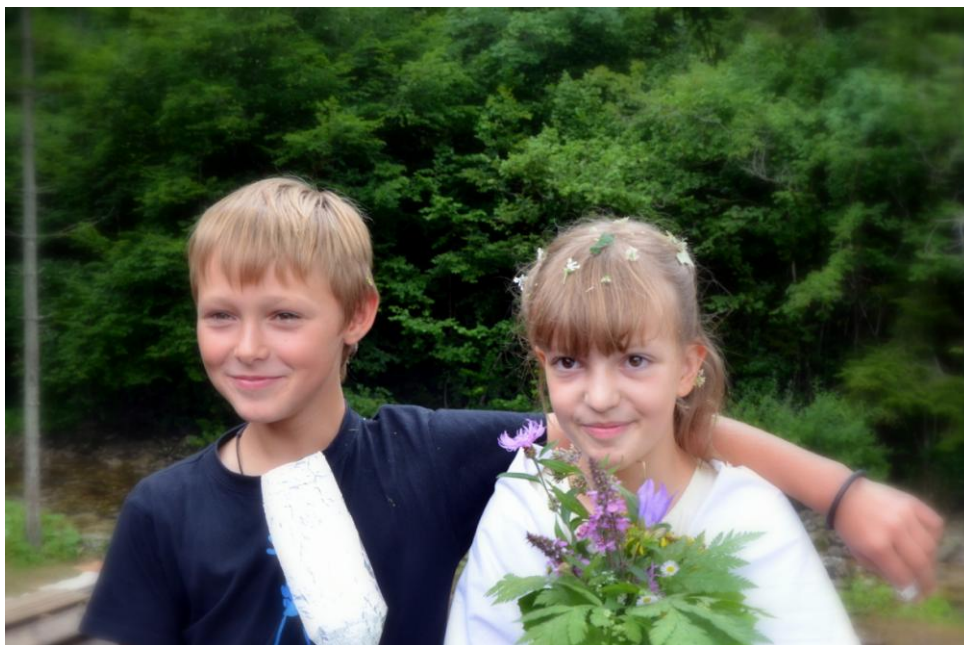
Tudi letos smo v taboru že tradicionalno priredili planinsko poroko. Le-to zelo skrbno načrtuje naš popularni »župnik« Svit Podpečan. Preberite si, kakšen obred je letos sestavil za naša mladoporočenca.

Danes, dragi svatje, smo se tukaj zbrali, da pospremimo ta mladi par na skupno življenjsko pot. Suzi in Lovro se poznata že nekaj dni in sta se odločila, da bosta svojo ljubezen potrdila tudi s prstanoma. Lovro, sin komentatorja olimpijskih ige in svoje mame, je živahen fant iz 2. skupine. Da bi tasta prepričal v svojo ljubezen do njegove hčere, je včeraj splezal na Veliki Rogatec in v gorski zrak dahnil ime svoje velike ljubezni zadnjih dni.

Suzana, znana kot jezikava Suzi, si je žulje nabirala s prijateljicami v 3. skupini. Ob vzponu na Korošico je premagovala klanec in hrib le zato, da bi lahko na cilju utrgala cvet za svojega dragega.

Obema želimo sreče, zdravja, čim manj razbolelih stopal in da bi bil obred, ki ju še loči od skupnega življenja, zanju čim manj stresen. Draga ljubimca, najdita markacijo na vsakem razpotju.

*V imenu Ojstrice, Raduhe in Triglava,
bo poroka Lovra in Suzane ta prava.
Kjer se združita bistra potoka,
se bo zgodila njuna POROKA!!!
Grehov se naj očisti vse, da se ohcet lahko prične.*

MLADOPOROČENCA

»LJUBEZEN GORE PREMIKA«

Že dolgo se poznata, Žiga in pa Katka naša,
ki še po debelem letu z vsem veseljem ga prenaša.

V Medvodju smo ju omožili, jima ohočet priredili.
Tako sta tam se poročila in nič staršev obvestila.

Človek pomislil bi, da ta »zakon« nikoli ne zdrži ...
A po enem letu sta v tabor vrnila se oba ...
glej ga, zlomka ... še vedno STA ZALJUBLJENA!

"Tam, kjer vlada ljubezen, ni ne velikih, ne majhnih."

"Ljubezen in sreča sta dvojčici ali rojeni druga iz druge."

"... kajti ljubezen je, na kratko, želja, da bi bil drugi srečen."

ŽIGA LJUBI
KATKO ♥ love

Le kdo ne pozna Čukov in njihove pesmice Krokodilčki? Pesem je sicer starejša, a med mladimi še vedno dobro znana ☺. Tako se je njihovo besedilo zaslišalo tudi tokrat - v šotorih med počitkom, ob večernem tabornem ognju in v soboto dopoldne, ko smo se zmagoslavno poslovili od Podvolovljeka in pozdravili »prišleke« - mlade člane Planinskega društva Celje.

Če bi jo radi zapeli, pa se ne spomnite besedila, vam ga posredujemo v spodnjih vrsticah.

K^R O^K O^D I^L Č^K I

Modna pista to je prava stvar,
lepe punce - te so božji dar,
glej jo, glej jo, ta bo miss sveta,
še spat ne morem, ker želim si da:

njene dolge noge z mano vštric bi hodile,
le poglej njen nasmeh, krokodilčke v očeh.
Modna pista odslej bo po mojih kolenih,
sam bom čuval nasmeh, krokodilčke v očeh.

Sam se zdaj potikam naokrog,
daleč stran od njenih dolgih nog,
daleč stran od modnega sveta,
vendar si želim še vedno da:

njene dolge noge z mano vštric bi hodile,
le poglej njen nasmeh, krokodilčke v očeh.
Modna pista odslej bo po mojih kolenih,
sam bom čuval nasmeh, krokodilčke v očeh.

Sam se zdaj potikam naokrog,
daleč stran od njenih dolgih nog,
daleč stran od modnega sveta,
vendar si želim še vedno da:

njene dolge noge z mano vštric bi hodile,
le poglej njen nasmeh, krokodilčke v očeh.
Modna pista odslej bo po mojih kolenih,
sam bom čuval nasmeh, krokodilčke v očeh.

USTVARJALNI ČAS V ŠOTORIH PODVOLOVJEKA

*Drobne kapljice dežja,
tihu padajo na tla.
Zdaj dežuje že močno,
lije, lije, vse je mokro.*

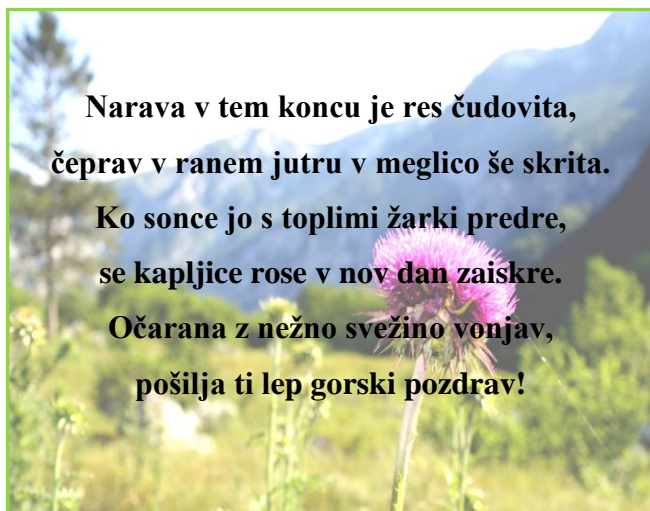
»Kako fino bi bilo, če bi vsak dan s sončkom bil obsijan«. A žal se lepega vremena ne da naročiti, zato smo se na deževne kapljice ustrezno pripravili in bili aktivni tudi takrat. Tako smo ob deževnih dneh poskrbeli za romantiko in se ob soju svečk »grelili« v jedilnici, kjer so se odvijale različne dejavnosti.

Preizkusili smo se v raznovrstnih in izredno zanimivih družabnih igrah, ki so jih prinesli naši planinci. Niko je spretno vrtel tombolo, mi pa smo se drli »bingo!«. Nekateri smo se krepko namučili, ko smo zaigrali »activity«, medtem se je na sosednji mizi vneto igrala enka, risale so se prve risbice in plakati. Vsak šotor si je izbral svoje ime in ga skušal čim izvirneje upodobiti na risalnem listu. Tako so se v taboru »postavili« sledeči šotori: Šotor z napako, Planinske vile, 11 fantov.com, Beloglavi »oru« in Mišja banda.

V prihajajočih dneh smo barvali in lepo pobarvali mavčne ulitke v podobi afriških živali, čopiče smo potopili v rdečo barvo, ki smo jo potrebovali za markacije, izdelane iz das mase (te smo na zadnji večer razdelili med vse mlade udeležence tabora in jim dodali še lepo gorniško misel in fotografijo, ki jo je posnela naša planinka Lara), pridno so se vrteli svinčniki in barvice, ki so pisali in narisali nepozabne dogodke z izletov. Tako je nastalo veliko prispevkov za letošnji planinski časopis Rukzak. Izvedli pa smo tudi nagradno tekmovanje v reševanju križank (hja, tam, kjer so lizike, tam je vedno gužva). A najpopularnejše opravilo med vsemi je bilo pletenje zapestnic iz vrvic, perlic in plastičnih pletilk, ki so krasile marsikatero roko.

*In, ko že skoraj idej zmanjkalo je,
takrat sonček na obisk prišel je.
Planinca iz šotora je pregnal
ter ga pod nujo v gore je poslal.*

Karmen ZUPANC

**Narava v tem koncu je res čudovita,
čeprav v ranem jutru v meglico še skrita.
Ko sonce jo s toplimi žarki predre,
se kapljice rose v nov dan zaiskre.
Očarana z nežno svežino vonjav,
pošilja ti lep gorski pozdrav!**

(Foto: Lara Safran)

UGANEŠ, KDO IZ VODSTVA TABORA SE SKRIVA V SPODNJIH PESMICAH?

Ko v kuhinji prijetni diši,
takrat on za mizo pridno sedi.
A problem pojavi se takrat,
ko umazano posodo potrebno je »oprati«.
Takrat pri njem iznajdljivost se pojavi,
samo da drug vse v pomije pospravi.

Tale gospodična res ognjevitja je,
priča temu pa so še njeni lasje.
Po taboru tako hitro se podi,
da le še redko kdo ji lahko sledi.
A ko težavo kakšno imaš,
veš, da k njej se lahko podaš.

Visoke, nizke gradnje obvlada,
čprav tudi v šotoru rad zavlada.
Spretno prste ima,
s katerimi v 3D risati zna.
Ker to res je njegova strast,
ga prosimo:
»Daj, sezidaj še kak kvaliteten WC za nas!«

Zdravje planinca pomembna je vrlina,
saj takrat prijetna je vsestranska klima.
A ko zdravje zataji,
nihče se tudi ne boji.
V taboru prebiva svetlolasa vila,
ki bolezni odkriva.
Medicinski kufer poleg vleče,
v njem najde vse za duše se trpeče.
Ko pozdravi se bolezen,
prideš k njej še po en nasmešek.

On glavni je planinski gams,
s pečatom krasi ga eminentni stas.
Če kdo mu na »žulj« stopi,
na ves glas zakruli.
A to se redko kdaj pripeti,
saj on ne pozna neprijetnih dni.
Mladim čare gora odkriva,
saj tudi sam preveč rad v višave zahaja.
Beloglavi »oru« vnuki so ga poimenovali,
na šotor mu še napis dodali.

V taboru komaj čaka se dan,
ko na sporedu je piknik program.
»Kako lepo diši!« iz otroških ust se sliši.
Lačne očke oživijo, jezički dolgi iz ustk pomolijo.
Vse tako odlično je,
saj naš glavni chef »on« je.
Njegova zajemalka konkurence nima,
čevapi, pečen krompir, bučke, vse nam štima.
Ko na krožniku več hrane ni,
takrat po repete se pohiti.

Več oseb se v njej skriva,
ja, tale gospa je res multipla vila.
Po taboru se podi, ko planince lovi.
Ko jih polovi, jih še umiri.
Potem v šotor se odpravi,
kjer vnuke nahrani.
Zanje vse naredi,
tako da na koncu so brez skrbi.
Človek pomisli bi, da se ona kaj utruji,
a tale babi je od vraga,
saj vsak dan ona zmaga.

ZADNJI TABORNI OGENJ

Tisti teden, ko smo bili v planinskem taboru, ni bilo preveč lepo vreme, zato dvakrat nismo imeli tabornega ognja. V petek zvečer pa je bilo lepo vreme, zato smo ga lahko prižgali.

Ob tabornem ognju so vodniki razdelili nagrade za najbolj urejen šotor, najbolj požrtvovalnega nogometaša, najboljšega tekmovalca v pikadu in še v mnogih drugih kategorijah. Prvo mesto v pospravljanju šotorov je osvojil šotor Beloglavi orel, naš šotor pa je dosegel tretje mesto. Nagrado za najboljšega nogometaša sta si delila moj bratranec Jaka in Svit, ki pa si je nekaj dni pred tem med tekmo s hrvaškimi taborniki žal zlomil nos. Najboljša v pikadu je bila Hana, ki je spala v istem šotoru kot jaz. Vodniki so nas ob ognju »pocrkljali« še z imenitnim sladoledom. Mmm! Razdelili so nam markacije iz gline in listke z napisi za spomin na letošnji tabor. Nagrajenci so z vsemi planinci prijazno delili sladkarije in druga darila.

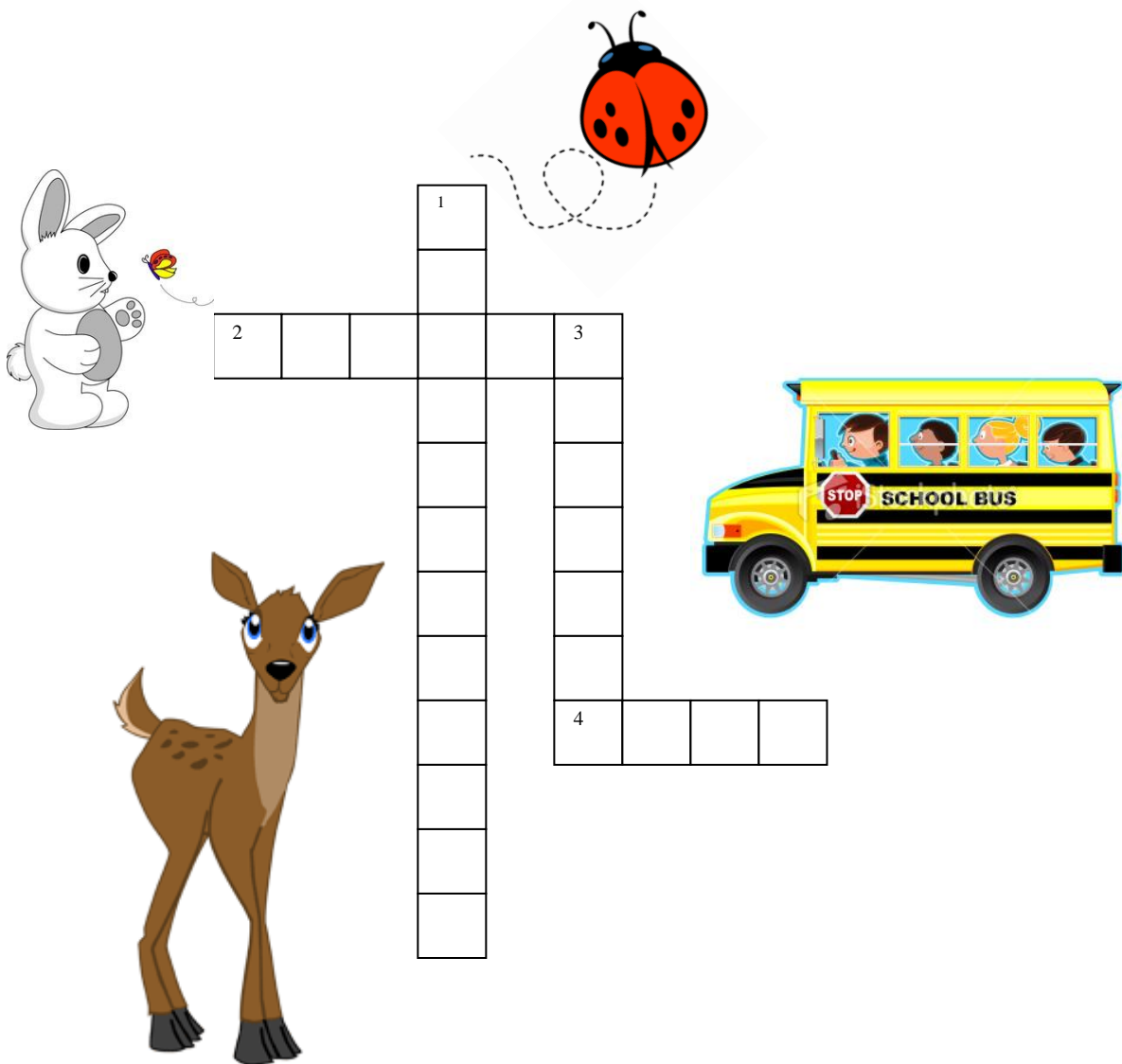
Dekleta smo zvečer v svojem šotoru delila zvezke, torbice, obeske in sladkarije. Potem nam je mentorica Karmen dovolila, da se nekaj časa pogovarjamo. Bilo je super!

Živa Kramberger

KRIŽANKA

1. Katera žuželka prinaša srečo?
2. Kako se imenuje samička zajca?
3. S katerim vozilom se odpeljejo učenci v šolo?
4. Kdo skoti bambija?

Križanko je sestavil: Jon ŽNIDARŠIČ

Zahvala vsem sponzorjem, ki so nam tudi v letošnjem letu s svojim prispevkom pomagali k uspešni izvedbi planinskega tabora.

SEZNAM SPONZORJEV TABORA PODVOLOVLJEK 2012:

DAX Electronic Systems d.o.o.

**Mladinska komisija PZS – Fundacija za šport Republike Slovenije
Contex Novi d.o.o.
Mestna skupnost Žalec**

**HRC d.o.o.
Žito d.d., PC Gorenjka Lesce
Mlekarna Celeia d.o.o
Pekarna Peternel, Natalija Peternel s.p.**

**Zavarovalnica Triglav d.d.
Uroš Dolinšek s.p.
Ribic Rajko s.p.
Sadex d.o.o.**